

§ 7 jaz. zák. jsou příslušny vyřizovati jen spory o užití jazyka při soudech atd., odděleně od věcí, ve které vzešly.

Stížnost dovolává se na oporu svého názoru násl. Boh. A 7116/28, v němž bylo vysloveno, že jazykovým sporem po rozumu § 7 jaz. zák. jest nejen spor o to, v jakém jazyku mělo býti sepsáno určité podání, nýbrž i spor o to, byl-li soud oprávněn z důvodů jazykového práva odmítnouti (čl. 4 a 19 jaz. nař.) podání jazykově nepřipustné. — K tomu budiž podotknuto, že v případě tímto nálezem rozhodnutém bylo odmítnutí podání přímým a nutným důsledkem toho, že bylo sepsáno v jazyku nepřipustném, kdežto v daném případě právní situace, za které výrok, že překlad bude opatřen na útraty st-logy, byl učiněn, byla jiná, neboť výrok ten, třebaže se stal v souvislosti s opatřením jazykověprávním, vydán byl soudem jako akt soudní judikatury, kterým byla vyslovena povinnost st-le, vystupujícího v trestním řízení jako soukromý žalobce, zapřít za určitého předpokladu určité útraty jeho trestním návrhem vzniklé podle předpisů upravujících trestní řízení soudní. Jest proto poukaz stížnosti na uvedený nálezn nevhodný (srovnej také násl. Boh. A 9075/31).

Vycházel-li žal. úřad z právního názoru, že státní úřady dohlédací nebyly příslušny o řečeném výroku rozhodovati, ježto otázka, které se týkal, nemohla býti předmětem jazykového sporu, nelze podle předcházejících úvah shledati, že by názor ten byl nesprávný, a nař. rozhodnutí na něm spočívající nebylo ve shodě se zákonem. V tomto bodě byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 10.330.

Policejní právo trestní. — Cestovní pasy: Skutková podstata přestupku podle § 2 zák. č. 55/28 je dána již tím, že strana — nemajíc při sobě cestovního pasu — přejede přes hranice čsl. vlakem do pohraniční stanice, ležící mimo území čsl.

(Nález ze dne 7. února 1933 č. 1542.)

V ě c: Mořic E. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek předpisů o cestovních pasech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem okresního úřadu v Bratislavě jako policejního trestního soudu I. stolice z 29. listopadu 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem § 2 zák. č. 55/28, který spáchal tím, že dne 16. listopadu 1928 překročil hranice Čsl. republiky bez cestovního pasu, a byl odsouzen k pokutě 2.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 5tídennímu uzamčení. Zároveň mu byla podle 2. odst. § 116 polic. trest. řádu uložena peněžitá pokuta v částce 100 Kč, která v případě nedobytnosti se přemění na 5tídenní uzamčení.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání podané proti uvedenému rozsudku a rozsudek ten potvrdil z těchto důvodů: »Úředním šetřením se zjistilo, že dne 16. listopadu 1928 o 17.35 hod. přicestoval obviněný rychlovlakem z Bratislavy do Marcheggu, kde při pasové revisi bylo kon-

statováno, že nemá cestovního pasu. St-l čsl. pasovému revisnímu orgánu v Marcheggu doznal, že cestovní pas zapomněl doma a že doufal, že i bez cestovního pasu bude propuštěn přes hranice do Vídně. Čsl. pasová kontrola v Marcheggu jest na území rakouském. Proto st-l tím, že přicestoval vlakem až do Marcheggu v rakouském pohraničí bez cestovního pasu, spáchal přestupek § 1 zák. č. 55/28, podle kterého čsl. státní občané smějí překročiti hranice republiky Čsl. a cestovati v cizině jen s cestovními pasy, které musejí vyhovovati předpisu § 3 cit. zák. Tím byla skutková podstata přestupku st-li kladeného za vinu spáchána, i když se připustí, že obviněný cestovní pas zapomněl doma, neboť přestupek může býti spáchán nejen úmyslně, ale i z nedbalosti. Pokud obviněný si stěžuje i do výše trestu, namítaje, že trestním příkazem byl za přestupek přičítaný mu k vině odsouzen k pokutě 30 Kč a rozsudkem, na který si stěžuje, k pokutě 2.000 Kč, musí zemský úřad odmítnouti i tuto část odvolání jako neodůvodněnou. Obviněný trestní příkaz odmítl, žádaje o zavedení trestního řízení. To bylo provedeno a okresní úřad ve smyslu § 67 polic. trest. řádu vynesl rozsudek sice co do výše trestu rozdílný od peněžité pokuty vyměřené trestním příkazem, avšak v rámci peněžité pokuty stanovené v § 12 zák. č. 55/28, podle kterého pasové přestupky se trestají peněžitým trestem až do 5.000 Kč, anebo trestem na svobodě do 14 dnů. Úředním šetřením bylo zjištěno, že obviněný má dostatek finančních prostředků, aby mohl pokutu zaplatiti a že vymáhaná pokuta je přiměřená výdělkovým jeho poměrům. Uložení pořádkové pokuty v částce 100 Kč se stalo v rámci zákonného ustanovení a v zájmu klidného průběhu trestního řízení, ježto obviněný, jak dosvědčují úřední spisy, se při trestním líčení choval tak neslušně a hrubě, že přímo znemožnil vynesení rozsudku.«

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Žal. úřad spatřuje v tom, že st-l přicestoval vlakem do Marcheggu v rakouském pohraničí bez cestovního pasu, přestupek § 1 zák. č. 55/28, podle něhož čsl. státní občané smějí překročiti hranice republiky Čsl. a cestovati v cizině jen s cestovními pasy, které vyhovují ustanovením cit. zákona. Stížnost uznává správnost skutkového zjištění, z něhož vychází žal. úřad, tvrdí však, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu dána není, poněvadž čsl. vlak i část nádraží v Marcheggu, ve kterém jest umístěna čsl. pasová kontrola, jest nutno pokládati za čsl. území, a neběží tedy v tomto případě o dokonáný trestný čin, nýbrž o pokus přestupku. Tvrzení to jest zřejmě nesprávné.

Ustanovuje-li se v § 1 zák. č. 55/28, že čsl. státní občané smějí překročiti hranice republiky Čsl. jen s cestovním pasem, nelze tomuto ustanovení rozuměti jinak, než že ke každému přestoupení hranic, tedy nikoli jen pěšky, nýbrž zajisté i vozem nebo drahou, potřebuje čsl. státní občan řádného cestovního pasu. Dopustil se tedy st-l přestupku kladeného mu za vinu již tím, že přešel vlakem přes státní hranice na území republiky Rakouské nemaje sebou cestovního pasu, a spáchal tedy tento trestný čin již dříve, než do Marcheggu dojel. Na povaze tohoto skutku jako trestného činu dokonáného nebylo arci nic změněno tím, že byl zjištěn teprve při pasové kontrole v Marcheggu. Tím jest vyvrácena námitka stížnosti, že v konkrétním případě běží jen o pokus přestupku a nikoli o trestný čin dokonáný. Na námitku, že část nádraží rakouské

obce Marcheggu, ve kterém jest umístěna čsl. policejní kontrola, je nutno považovati ještě za území čsl., stačí odpověděti, že rakouské území nelze považovati za území čsl., i když na něm je zřízena úřadovna čsl.

Brojíc proti trestu uloženému st-li, namítá stížnost, odvolávajíc se na 4. odst. § 14 zák. z 21. března 1929 č. 31 Sb. o změně a doplňcích trestních zákonů a trestních řádů, že st-li neměl býti uložen trest přísnější, než jaký mu byl uložen v trestním příkazu. Vznášejíc tuto námitku, nechává stížnost zcela bez povšimnutí, že citované ji ustanovení § 14 jest zařazeno do oddílu II. zák. č. 31/29 nadepsaného »Změny a doplňky trestních řádů (zák. z 23. května 1873 č. 119 ř. z. a zák. čl. XXXIII:1896)« a že se tedy na policejní řízení trestní vůbec nevztahuje. Ostatně přezírá st-li i ustanovení § 22 odst. 2, podle něhož lze užiti ustanovení cit. zák. o trestním příkazu jen v těch obvodech na Slov. a Podk. Rusi, ve kterých to bude dovoleno vl. nařízením, jež však do vydání nař. rozhodnutí vydáno nebylo. Je tedy zmíněná výtká stížnosti zcela neodůvodněná. Tvrdí-li stížnost dále, že na podobnou její námitku vznesenou ve správním řízení nebylo odpověděno, přehlíží zcela, že žal. úřad v odpovědi na tuto námitku poukázal na ustanovení § 67 polic. trest. řádu, podle něhož — žádá-li obviněný, jemuž byl doručen trestní příkaz, aby bylo konáno líčení — dlužno žádané líčení konati tak, jako by trestní příkaz ani nebyl vydán, a nařízení obsažené v rozhodnutí vydaném na základě líčení může býti odchýlné od obsahu trestního příkazu.

Na námitku, že st-li měla býti uložena pokuta v nejnižší přípustné sazbě vzhledem k jeho malému zavinění, ježto si cestovní pas zapomněl doma, sluší odpověděti, že nss — není-li normy, ustanovující jinak — může vyměření trestu uloženého za policejní přestupek podrobiti přezkoumání jen potud, nebyla-li snad překročena zákonem stanovená sazba trestní, neboť určení výše trestu v mezích dané sazby jest věcí volné úvahy úřadu. St-li byla uložena pokuta v částce 2.000 Kč, pro případ nedobytnosti 6tídení uzamčení, nebyla tedy maximální sazba stanovená v § 12 zák. č. 55/28 trestem na penězích až do 5.000 Kč nebo trestem na svobodě do 14 dnů překročena. Jest proto stížnost i v tomto směru neodůvodněná. — — —

Č. 10.331.

Domovské právo (Slovensko): Za platnosti vl. nař. č. 96/28 je rozhodnutí okresního úřadu o domovském právu podle § 25 odst. 2 zák. čl. XXII:1886 konečné.

(Nález ze dne 8. února 1933 č. 1959/32.)

Prejudikatura: Boh. A 10.121, 10.123/32.

Věc: Emerich S. v B. proti okresnímu úřadu v Trnavě o domovské právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Jednaje o st-lově žádosti, aby mu byl vydán domovský list, usnesl se zastupitelský sbor města Trnavy dne 24. září 1927, že st-lovu příslušnost v Trnavě neuznává, a proto mu domovský list nevydává.